

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstthinget. No 31.

Solgte Sæssion.

21de Møde.

Mandagen den 5te Novbr. Kl. 2.

(Forsfat.)

Lehmann: Da jeg hører til den forresten meget betydelige Minoritet, der stemte for det foreliggende Forslag forrige Gang, maa det være mig tilladt at modvære med et Par Ord, hvorfor jeg gjorde det. Det er ganske vist en Følelse, som mange af mine ærede Collegaer dele, at det ikke er ganske hyggeligt, at vi ikke saa sjældent bringes i det Tilfælde, at vi nødes til at stemme om Ting, hvorom vi ikke personlig kunne have nogen nøagtig eller paalidelig Kundskab, eller med andre Ord, at vi skulle afgive Votum i Sager, hvori det, naar det stod til os selv, ikke kunde falde os ind at tiltage os nogen Magt eller Myndighed. Det er imidlertid en Pligt, man skal opfylde, og jeg tror da ikke, at der kan forlanges Andet eller Mere, end at man gjør sig sin bedste Flib for at danne sig en Mening om disse Forhold. I saa Henseende kan jeg nu kun sige, uden at jeg isvrigt vil lægge den allerminste Vægt paa denne min Mening, at det forekommer mig, at der er Meget, der har stor Lighed med gammel Fordom i den Frygt, der er for Pulsbaadsfiskeriet, og navnlig gjælder dette med Hensyn til eet Argument, som jeg har hørt anføre, at den Støt, hvormed det er forbundet, skulde gjenne Fiskebort. Det forekommer mig, at man uden localt Kjendskab eller technisk Viden om disse Forhold kan skjønne, at dette ikke er af

nogen Betydning; men i alle saadanne Forhold er man jo nødt til at betro sig til dem, der have Sagkundskab. En saadan Giver sig i Vold vilde jeg gjerne anvende ligeoverfor den høitærede Indenrigsminister, hvis han ikke havde antydet, hvad der isvrigt ikke kan forundre, at nogen personlig Viden om disse Forhold har han ikke og kan han ikke have. Han holder sig derimod, og deri har han ganske vist ubetinget Ret, til den sagkyndige Undersøgelse, der foreligger, og da denne bærer Vidne om at være affattet af virkelig kyndige Folk og med stor Omhu, vilde jeg ikke have nogen Tvivl om at støtte mit Votum til den i alle de Tilfælde, hvor der er Eenstemighed eller ialtfald en meget stor Majoritet. Men her er nu en ringe Majoritet, og om der staar 4 mod 3 eller 3 mod 4; maa jeg ansee for temmelig ligegyldigt. Der er desuden gjentagende gjort opmærksom paa, at de 3, som havde meent, at en Udvidelse kan ske uden Fare, ere netop de nærmeste Folk; men det Samme er netop Tilfældet, som det af min ærede Nabo (Tang) er antydet, med Hensyn til Udvalget. Det er her af 3 Mænd, om hvem Ingen formoder, at de let skulde give efter for en ubegrundet og egenlyttig Paastand fra deres Egn, med Styrke og Barne anbefalet os at indbrømme denne Udvidelse, og ligesom der kan være de Spørgsmaal, hvor jeg har Grund til at troe, at Andre kunne stole paa min Stemme; har jeg ingensomhelst Skrupel ved i en saadan Sag at voldegive mit Votum til en saa stærk Stemme, og det netop fra de 3 Medlemmer, som af alle Thingets Med-